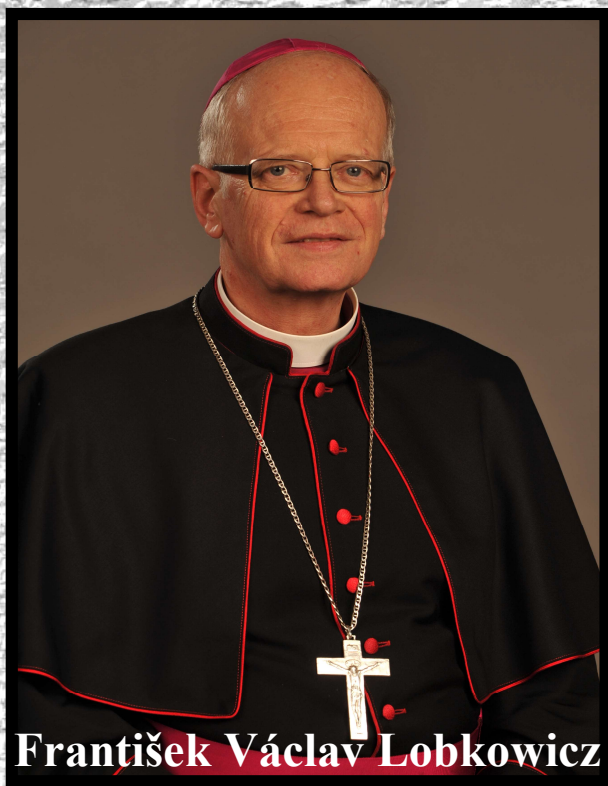

**Malý zpravodaj
dolnobenešovské
farnosti**

NEDĚLNÍČEK

František Václav Lobkowicz

**Ve čtvrtek 17. 2. 2022 zemřel
1. biskup ostravsko-opavské diecéze**

BŘEZEN 2022

**POHŘEBNÍ MŠE SVATÁ BISKUPA FRANTIŠKA VÁCLAVA LOBKOWICZE
V SOBOTU 26. 2. 2022 V KATEDRÁLE BOŽSKÉHO SPASITELE V OSTRAVĚ**

SLŮVKO FARÁŘE

Putování jednoho knoflíku

Visel u blůzy téměř na poslední nitce. Několikrát už si majitel řekl, že na to upozorní, aby se knoflík přešil, než spadne, ale se svlečením blůzy se na to zapomnělo...

Utrhnul se. Naštěstí šel rodinný příslušník hned za majitelem, takže si knoflíku všiml a dal si ho do kapsy.

Jeho blůza se vyprala, knoflík vypadl a sotva znatelně cinkal v bubnu pračky. Panímáma však má citlivé uši, tak v duchu zanáčovala na chlapy, protože jedině oni mohli nechat věci po kapsách (kdysi ji sice vlastní matka upozorňovala, aby před praním zkontrolovala všechny kapsy, ale když člověk má toho tolik, tak rychle zapomene...).

Ležel na kuchyňské lince, aby byl na očích. Dnes je sobota a jedeme všichni na velkou oslavu k příbuzným, tak ho tady nechám a zítra ho přišiju. V neděli je více klidu a chvílku pro tento úkon si najdu... Z které blůzy ale vlastně je? Tady jsou všechny, tady také... No to jsem blázen.

Znovu se ocitl na kuchyňské lince. Ležel skoro na jejím kraji, ale na světlém podkladu linky byl tmavý předmět vidět. Skoro všichni členové rodiny kolem něho několikrát prošli, někteří si ho všimli, jiní ani ne.

Až hospodář se u něj v neděli ráno po své snídani zastavil, prohlédl si ho a dal do kapsy svého saka.

Je neděle, jsme zvyklí „zajít do kostela“ a tam podpořit režijní náklady chrámu a farnosti. Hospodář sáhl do kapsy a opatrně vložil knoflík do košíčku kostelní sbírky na opravy – však je to náhradní díl, tak ať se použije...

Postní doba je provázena doporučením, abychom se věnovali možná více, než jindy postu, modlitbě a almužně..., tak co?

Milí čtenáři, děkuji za vaše postní snažení, které se snažíte seriózně uskutečňovat pro váš duchovní růst a pro to, abyste se líbili Bohu a byli mu blíže.

A dárcům nejrůznějších knoflíků, malých plochých baterií, rybích šupin „pro štěstí“, prošlých cizích či tuzemských měn a dalších drobných předmětů, které ve svém putování i díky vám skončily v košíčku při kostelní sbírce, také děkuji – za vynalézavost, za odvahu a vlastně i za inspiraci, jak je možné almužnu chápat ☺.

Na plný plyn – 2.

...pokračování z minulého čísla Nedělníčku.

Využití úterního dne, kdy se snažím jeho čas ušetřit především pro sebe, jsem nabídl několikrát i svému mladšímu bratru, který se stal hospodářem našeho rodinného majetku a myslím, že je hospodářem dobrým. Nakonec – víte sami, že ve dvou se to lépe táhne. Rozumím, že by byl vděčný za občasnou pomoc spíše v sobotu, kdy není v práci, ale to zase mnohdy nemohu já, jelikož jsou ve farnosti různé události a služební úkony, které se odehrávají především v tento den.

„Potřeboval bych shodit starou vrbu na naší louce, ale je ve svahu a je nakloněná na opačnou stranu, než bychom potřebovali. Budeme ji muset trochu potáhnout traktorem“ – řekl mi v jednom telefonátu bratr a dodal, že mám najít některé úterý, protože to možná zabere několik hodin a že si na to vezme volno. Souhlasil jsem a vhodný úterek jsme našli.

Po ranní mši svaté v Benešově rychlá snídaně a pak cesta do rodiště. Traktor (Zetor) už s vlečkou stojí na dvoře, bratr nakládá potřebné náradí a já se rychle v bývalém dětském pokoji převlékám do pracovního. Maminka nám přeje, ať vše zvládneme a pak vyjíždíme směrem k louce. Vrba je stará a mohutná, vzbuzuje respekt – tedy alespoň u mě. Bratr vrbu okukuje ze všech stran a naznačuje, jak by bylo dobré ji podřezat a pak traktorem potáhnout námi zvoleným směrem. A že si mám zařadit dvojku. Tvářím se, že tomu rozumím a přitakávám na technologický postup. Za několik chvil je natažené mezi vrbou a traktorem ocelové tažné lano, já sedím v kabině traktoru a lehce lano napínám. Pak ještě zaslechnu hlasitý pokyn bratra, že bude řezat a až zvedne pravou ruku, mám dát PLYN a jet! Pokyn je tak stručný a jasný, že není o čem pochybovat a na co se ptát.

Pravá noha u brzdy a plynu se mi klepe jako osika, levá u spojky trochu méně. Ztuhlé tělo otáčím skoro o sto osmdesát stupňů dozadu, abych alespoň periferně viděl bráchovu ruku, jak se zvedne. Každá sekunda mi připadá jako věčnost. A pak zahlédnu zvednutou paži. Bleskově se otáčím k volant, zařadím dvojku, plný plyn, povoluji spojku, přední náprava traktoru se zvedá skoro tři čtvrtě metru do vzduchu, traktor malinko poskočí a ... zhasne motor. Normálně mi to „chcíplo“. Nemám odvahu se otočit k dřevorubci, rychle znovu startuji, plyn, spojka a tahám... Ta vrba byla tak „milosrdná“, že chvíli počkala a pak se nechala natáhnout směrem, kterým jsem jel. Čekal jsem bratrovo kritické slovo, ale nakonec mě pochválil, že jsem to zvládl. Po pádu stromu začal zvonit na kostele sv.

Hedviky zvon poledne. Ještě s třesoucími se koleny říkám: „Pojďme se pomodlit Anděl Páně“. A brácha se bez hlesu přidal a byli jsme oba rádi. A mně je líto, že jsme mnohdy na Pána Boha při svém pachtění zapomněli. Dejme mu alespoň chvílku soukromé vděčnosti a tichého díkůvzdání.

PKF

MODLITBA ZA MÍR NA UKRAJINĚ:

Dobrý a milosrdný Bože,
Ty jsi náš nebeský Otec, dokonale nás znáš a miluješ.
Proto se s důvěrou odevzdáváme do Tvých rukou.
Prosíme Tě za mírové řešení složité situace na Ukrajině.
Prosíme Tě za světové státníky, aby stáli na straně dobra a našli sílu k vzájemné dohodě a usmíření.
Prosíme Tě také za všechny oběti války, sirotky, vdovy a uprchlíky.
Obejmi je svou něžnou náručí.
Dej, ať kolem sebe šíříme pokoj, nejsme jeden druhému lhostejní a dokážeme si navzájem odpouštět.

Otče náš... Zdrávas, Maria...

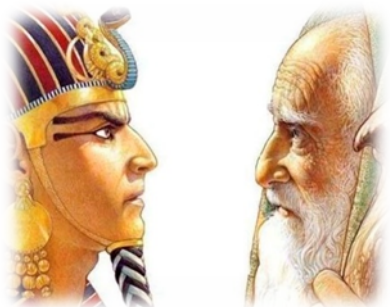
Svatá Barboro, pomocnice v nouzi,	oroduj za nás.
Svatý Floriáne, ochránce v nebezpečí války,	oroduj za nás.
Svatý Ondřeji, patrono Ukrajiny,	oroduj za nás.
Svatí Cyrile a Metoději, patroni Evropy,	orodujte za nás.
Svatý Václave, patrono míru,	oroduj za nás.
Maria, Matko Boží a Královno míru,	oroduj za nás.

Ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého. Amen!

Milí moji přátelé z farnosti Dolní Benešov,

chtěl jsem Vám napsat pár slov a povzbudit Vás k modlitbě za Ukrajinu. Ale o čem vlastně psát? Podobně jako Vy sedím u svého počítače a sleduji v přímém přenosu výbuchy, výstřely, bolest, krev, pláč a smrt. Celá Evropa se třese. A bezradný jsem i já. Dovolím si podělit se s Vámi o několik myšlenek svého dobrého kamaráda Davida, který je kazatelem Církve bratrské v západních Čechách:

Bible líčí situaci, kdy hlavní představitel největší moci své doby – faraón – postupně natolik zatvrzoval své srdce neodpuštěním, hořkostí a touhou po pomstě, až proces ztvrdnutí srdce nešlo nijak zvrátit. Může se to stát každému? Rodí se člověk už se sklonem mít srdce „tvrdé“? Mám ho v sobě i já? I Ty? Ať je to jakkoli, je jisté, že v tom rozhodně

nejste sami. Též učedníci Pána Ježíše s tím zápasili. Na konci Markova evangelia, po vzkříšení čteme: „Konečně se zjevil i jedenácti, když byli právě u stolu, a káral je pro jejich nevěru a TVRDOST SRDCE, že nevěřili těm, kteří Ho spatřili vzkříšeného“ (Mk 16,14).

Dávno předtím, než vypukla hrozná válka na Ukrajině, byla v našich příbězích (i v příbězích lidí okolo nás) spousta zla a nespravedlnosti. Spousta miniválek i se všemi jejich důsledky. Naštěstí nemáme moc jen tak napadnout cizí zemi. Nejsme politici, ale úplně bezmocní taky nejsme. Vždyť nakonec ne to, co do člověka vchází, ale co z něj vychází – to nás znesvěcuje. Z nitra, z lidského srdce vycházejí zlé myšlenky (Mk 7,21). Pěstujeme-li si v srdci hořkost a neodpuštění vůči manželce, sousedovi, kolegovi v práci, tak jsme jim též vyhlásili válku. A přidali jsme ke všemu zlu tohoto světa i svůj díl... poněvadž jsme „nevěřili těm, kteří Ho spatřili vzkříšeného“.

Nejde jen o to darovat peníze do kostelní sbírky na pomoc Ukrajině, anebo zajet „na blind“ do Polska k hranicím, někoho přivést a nabídnout mu domov. To jsou bezpochyby dobré a ctnostné věci, ale musíme přitom umět měnit i svoje vnitřní postoje. Léčit příčinu, spíš než hasit požáry. Pokud máme v srdci sklon stát se malým diktátorem, zbavme se ho. Pojďme se společně postavit tomu nejstaršímu pokušení světa a všem jeho ozvěnám: „Budete jako Bůh...“ (Gen 3,5). Přestaňme vyhlášovat války v našich vztazích. Zkusme si odpouštět! Pojďme tvrdost svého srdce nahradit tvrdohlavou nadějí na změnu. Jistě, musíme pak pomáhat i navenek, ale pojďme to dělat s těmi správnými motivy.

Pavel píše: „Kdybych rozdál všechno, co mám, a pro druhého do ohně skočil, ale neměl lásku, nic mi to neprospěje. Láska je shovívavá, LÁSKA JE DOBROSŔDEČNÁ, nezávidí, láska se nevychloubá, nenadýmá, nedělá, co se nepatří, nemyslí jen a jen na sebe, nerozčiluje se, zapomíná, když jí někdo ublíží, má zármutek, když se dělá něco špatného, ale raduje se, když lidé žijí podle pravdy. Láska všechno omlouvá, všemu věří, nikdy nad ničím nezoufá, všechno vydrží...“ (1Kor 13,3-7).

Svoboda a sláva Ukrajině! Dík a chvála Ježíši Kristu, našemu Pánu! Poprosil jsem i jednoho za svých ukrajinských přátel, aby nám napsal, co cítí v těchto dnech. Rafail studuje teologii na Ukrajinské katolické univerzitě ve Lvově a uplynulý zimní semestr prožil na naší olomoucké fakultě v rámci programu ERASMUS. Bylo mu přislíbeno, že v Olomouci může zůstat i v letním semestru, ale po Novém roce jeho mateřská univerzita rozhodnutí změnila, a Rafail navíc onemocněl koronavirem, takže se mohl vrátit jen na pár dní, aby si sbalil věci a složil poslední zkoušku. Loučili jsme se druhou únorovou středou. Dva týdny po jeho návratu na Ukrajinu vypukla válka:

Ráno 24. února jsme spolu s mnoha kolegy z univerzity netrpělivě čekali na konec náročného

studijního týdne. Nikoho z nás by ani ve snu nenapadlo, že ve 21. století je možná válka svým rozsahem, agresivitou a nelidskostí, hanebným bombardováním nevojenských objektů a zákeřnými útoky na civilisty srovnatelná s tragickými událostmi první a druhé války světové. Ano, na východě Ukrajiny válka trvá už osm let. Ale když jsi daleko a konflikt se táhne celé roky, mimoděk si začínáš zvykat a takový stav se ti stane součástí všedního života.

Nikdo nečekal válku. Nikdo se toho nenadál, navzdory konkrétním varováním Západu nikdo nevěřil, že Putin zaútočí. A já, jak jsem se ráno vzbudil a vyrazil na přednášky, najednou slyším letecký poplach, signál, který jsem znal snad jen z válečných filmů. Začala válka...

Domnívám se, že ta siréna rozdělila můj život na ‚před‘ a ‚po‘. Ačkoli ve Lvově naštěstí tehdy nebylo slyšet výbuchy, zmocnilo se mě nepochopitelné zoufalství. Vše, v co jsem doufal a po čem jsem v životě toužil, ztratilo smysl. Nepřetržitý tok zpráv z přední linie, akce nepřítele a zoufalý odpor našich obránců – to se teď stalo centrem mého bytí.

Když celá země, ba dokonce celý civilizovaný svět do té či oné míry povstane na obranu práva a pravdy, objeví se prostá otázka: a kde jsem v tom všem já? Jsem částí svého národa a jsem za svobodu Otciny připraven něco obětovat? Čím mohu přispět, aby, až bude po všem, s hanbou nevyšlo najevo, že jsem celou dobu strkal hlavu do písku? Je očividné, že každý normální obyvatel svého domova, své země udělá, co je v jeho silách, aby ochránil svůj poklad před nepřítelem. Mám za to, že je jedno, jak sloužím Ukrajině: beru-li do ruky zbraň nebo pomáhám-li v týlu, stávám se tím jakoby součástí živého organismu – organismu jediného a jednotného ukrajinského národa.

A to je důvod k hrdosti i příležitost k hrdinství...

Na závěr bych chtěl dodat pár slov o našich nebeských přátelích, které můžeme vybízet, aby se k našim prosbám za Ukrajinu připojili.

Svatý archanděl **MICHAEL** je coby vojevůdce nebeských zástupů osvědčeným bojovníkem proti Dáblovi, padlým andělům a všem jejich spojencům. Je též ochráncem města Kyjeva i celého Podněpří a patronem ukrajinského výsadkového vojska, které má ve svém znaku jeho křídla a meč.

K němu se můžeme obracet obzvlášť, když nevedeme jen „zápas proti krvi a tělu, ale proti knížatům a mocnostem, proti těm, kteří mají svou říši tmy v tomto světě, proti zlým duchům v ovzduší...“ (Ef 6,12).

Dále je tu svatá mučednice a pomocnice v nouzi **BARBORA**, jejíž ostatky, které začátkem 12. století na Ukrajinu přivezla stejnojmenná byzantská nevěsta pro kyjevského velkoknížete Svatopluka Izjaslaviče, se podařilo ukrýt a uchránit před zničením mongolskými nájezdníky a dodnes jsou v Kyjevě ve velké úctě.

***Svatý Michaeli, Archanděle,
braň Ukrajinu v boji! Proti zlobě
a úkladům ďábovým budiž jim ochranou...***

Ovšem hlavním patronem Ukrajiny je svatý apoštol **ONDŘEJ**, který měl hlásat evangelium ve Skýtii (severně od Černého moře) dřív, než se tam usadili Slované. Podle tradice, kterou zaznamenal Nestorův *letopis ruský* (v překladu K. J. Erbena), Ondřej „přišel v ústí Dněprské, odtud šel po Dněpru zhůru, a náhodou přišel a stanul pod horami na břehu. A za jitra vstav, i řekl učeníkům, kteří byli s ním: ‚Vidíte-li hory tyto? Na těch horách vysvitne milost Boží, a bude tu město veliké, a chrámy mnohé tu Bůh vztyčí.‘ A všed na ty hory, blahoslavlil je, postavil kříž, a pomodliv se Bohu, i slezl s hory té, kdež později vystaven byl Kyjev, a šel dále po Dněpru zhůru.“

A konečně svatí věrozvěsti **CYRIL A METODĚJ** spojují svým odkazem všechny slovanské národy, neboť jim vděčíme za víru, vzdělanost i za to, že naši předkové nedopadli jako Skytové, Chazaři, Avaři a další národy, které zmizely z mapy Evropy.

Kdo má Krista, má budoucnost. A věřím, že Ukrajinci ji mají. Ukrajinci nejen bojují, Ukrajinci se též modlí. Hlava Ukrajinské řeckokatolické církve, vyšší arcibiskup kyjevsko-haličský Svjatoslav Ševčuk minulou neděli vyzval věřící, aby úplně všichni, kdo mohou, přišli na liturgii, aby se upřímně vyzpovídali a přistoupili ke svatému přijímání „namísto chlapců v boji“, kteří by to třeba rádi udělali, ale nemají možnost. Arcibiskup Svjatoslav pro Vatikánský rozhlas popsal situaci svého národa těmito slovy:

„V těchto dnech jsme viděli hrdinství našich vojáků, viděli jsme odvahu našich lidí, viděli jsme, jak si i staří lidé lehají pod tanky, aby jim zabránili ve vjezd do svých vesnic a měst, viděli jsme, jak celé vesnice společně vycházejí, aby holýma rukama zablokovaly cestu tankům na Ukrajinu. Vytrvale se modlíme za naši armádu, za naši vlast, za náš trpělivý a trpící

ukrajinský lid, který podle údajů OSN má již téměř 400 000 uprchlíků, a to za méně než pět dní. Ale my odoláváme, vytrváváme v modlitbě.“

Prosím, vytrvejte i Vy

S úctou, bohoslovec Vojtěch

Co se stalo s naší dobou? Zamýšlení Jaroslava Max. Kašparů

Zažíváme vážnou krizi? Proč mají nejednou lidé pocit, že se něco zlomilo, a cítí se zklamaní? Co nás v budoucnosti čeká?

Každý student lékařství je už od prvního ročníku studia veden svými profesory k tomu, aby si u každého pacienta položil dvě zásadní otázky – proč a jak. **Proč** má nemocný potíže? Otázka diagnostická, která vede k určení choroby. **Jak** ji léčit? Otázka terapeutická, hledání cesty k uzdravení.

Je-li naše společnost nemocná, a ona bezesporu nemocná je, klademe si obě otázky všichni. Až na několik vrcholných politiků, kteří mají většinou jiné starosti, než jaké musí řešit lid obecný. Ovšem co hlava, to názor. Jedni ze současného stavu obviňují komunismus, jiní konzumismus, další neoliberalismus nebo hédonismus.

Z mého pohledu nepůsobí v této zemi tajemné abstraktní – ismy, ale hlavně tři silně zhoubné choroby.

1. Ztráta studu,
2. rozvoj společnosti bez respektování přirozených společenských norem
3. pocit tíživé bezmoci

Diagnóza: "Žijete v zemi, kde nic není hanba!" Těmito slovy zhodnotil student z Asie svůj roční pobyt v České republice. Čím kratší, tím výstižnější bylo jeho hodnocení klimatu v naší zemi. Měl pravdu.

Z české kotliny se kamsi vytratil stud. Pojem hanba je dnes už srozumitelný málokomu. Dítě se nestydí zesměšnit učitele, muž se nestydí opustit ženu a děti kvůli milence, potomci se nestydí zvednout ruku na své rodiče, není žádnou hanbou žít jako parazit nebo veřejně propagovat zlo. Proč by se tedy měli politici ve službách mafii stydět lhát, krást a podvádět? Svoji velikou vinu na tomto stavu mají také ty sdělovací prostředky, které z banality dělají tragédii a z tragédie banalitu. Žijeme v době, která propaguje nosit všechno naruby. Normy chování nám prezentují svým nenormálním chováním duchaprázdné celebrity všeho druhu. Z pořadů některých televizních stanic, které by měly kultivovat lidskou duši a zjemňovat smysl pro krásu, pravdu a dobro, teče většinou krev, adrenalin, testosteron... Z této skutečnosti chápou, proč se užívá termín „televizní kanály.“

Kdykoli stojím jako soudní znalec z oboru psychiatrie u soudu, který projednává činy mladého delikventa, mám skoro pokaždé tendenci na lavici obžalovaných posadit systém, který vládne v této zemi a jehož jsou mladí lidé obětí. Ale koho to zajímá? Politiky v žádném případě!

Obyčejní smrtelníci v této zemi trpí oprávněnými pocity nespravedlnosti a křivdy, ale parní válec politiky a byznysu si vesele jede dál. A proč by ne! Sliby, fráze a široké úsměvy těch (všeho)schopných z předvolebních plakátů tak snadno a rychle shoří pod jeho kotlem. A nikdo se opět za nic nestydí.

Místo domu barabizna: Pokud chtěl kdysi zedník postavit pevné a rovné stavení, potřeboval k tomu kromě kamenů a cihel ještě maltu a olovnici. Maltu, aby držela pohromadě jednotlivé kameny a cihly; olovnici, aby stěny byly rovné. Stavitelé moderní polistopadové společnosti začali sice ke stavbě používat ekonomické kameny a právní cihly, tedy stále nové a nové zákony a předpisy, ale absolutně odmítli používat pojivo a ctít svislou rovnou stěnu. Kladou cihlu na cihlu bez malty, která se míchá z pokory, štědrosti, přejícnosti, mírumilovnosti, cudnosti, střídmosti a činorodosti. Dřív se této pojivové směsi říkávalo sedm hlavních ctností. Z olovnice, která se řídí přírodním zákonem gravitace, si udělali kyvadlo. Mimo jiné je u staveb běžné, že se kameny dávají do základů a cihly na ně. Tedy zákony jsou nad trhem, ale u českého projektu je tomu naopak. Trh jako by byl nadřazený zákonům. Bez malty a s kyvadlem v ruce se dá postavit leda tak barabizna. Tolik k diagnóze.

Terapie: Jsou dvě řešení. Buď to nepovedené stavení zbourat, anebo z něho závčas utéct. V prvním případě by šlo o revoluci, ve druhém o emigraci. Pokud bych jako léčebnou metodu navrhl revoluci, mohl bych být zažalován za trestný čin poškozování cizí věci. Skutečně cizí věci. Obávám se totiž, že už nám v této zemi nepatří ani ta vratká barabizna.

Pokud bych navrhl terapii emigrací, může mi být položena otázka, kam utéct. Do některého evropského státu určitě ne, protože evropský dům opravují ti samí architekti, kteří nám pomáhali s projektem stavby oné vratké chatrče. Staví také bez mravnosti a s kyvadlem v ruce. Třetí chorobou je epidemicky se šířící pocit bezmoci. Nějak se v něm začínáme postupně utápět všichni. Jednou za několik let je nám sice hozen záchranný člun v podobě voleb, ale brzy se ukáže, že i on je děravý. Zklamání vystřídá bezmoc. A právě ona bezmoc spojená s pocitem bezvýchodnosti je silně nebezpečná. Trvá-li dlouho, začne se měnit v agresi. A ta tady již je. Dokonce i mezi školními dětmi lze zachytit její silný nárůst. Zavinili jsme si to i my sami, když jsme přijali převrácený životní styl, který nám našeptává: "Žij bohatě navenek a chudě uvnitř!" Pokud neprovede náš národ proměnu a nezačneme žít bohatě uvnitř a chudě navenek, nemáme šanci...

Potom i mně samotnému nezbude nic jiného, než abych zamkl ordinaci, přestal diagnostikovat, navrhopvat terapie a utekl se schovat. Rovnou mezi šílence. Nebude v tom ani trochu zbabělosti a nebudu tam sám.

Bez vnitřní proměny a bez pokání tam skončíme brzy VŠICHNI!

SVĚTEC MĚSÍCE

Sv. Kazimír

Nezávazná památka 4. března

Postavení: polský kníže, princ

Úmrtí: 1484

Patron: Polska, Litvy, mládeže
a maltézských rytířů

Atributy : lilie, královské odznaky,
polský kroj

Životopis

Pocházel Jagellonského královského rodu v Polsku. Více než vznešený rod ho těšilo, že je dítětem Božím. V roce 1471 byl uherskou šlechtou zvolen za krále, ale na uherský trůn nenastoupil, protože odmítl krvavý boj, bez něhož to nebylo možné. Dával přednost životu v ústraní. Vyznačoval se mravní čistotou, eucharistickou i mariánskou úctou a velkou dobročinností.

Zemřel ve Vilně v Litvě. Roku 1521 byl prohlášen za svatého.

POZNAL, CO JE DŮLEŽITĚJŠÍ, CO MÁ VĚTŠÍ HODNOTU

Narodil se v Krakově 5. 10. 1458 jako syn polského a litevského krále Kazimíra IV. a Alžběty Habsburské. Byl třetí ze 13 dětí. Královna považovala za nejdůležitější vést děti ke zbožnosti a k osvojení správného pořadí hodnot. Kazimír byl od malička tiché, laskavé i vážnější povahy. Když mu bylo necelých 13 let, byl jeho nejstarší bratr Vladislav na Kutnohorském sněmu jednohlasně zvolen králem Českým a 16. června volbu přijal. V téže roce (1471) v Uhrách došlo k spiknutí nespokojené šlechty proti králi Matyáši Korvínovi (Huňadovci) a polský král byl požádán, aby mladého Kazimíra dal Uhrům za krále. Kazimír z Krakova vyjel 2. října se svým vojskem a po měsíci stanul u Hátváru, poblíž Budína. Matyáš stáhl své vojsko a rozdvojil své protivníky tak, že ke Kazimírovu vojsku se po jeho vjezdu do Uher nikdo nepřidával. Třináctiletý Kazimír uvážil, že by v rozhodném boji mohlo téci moc krve a odtáhl proto

k Nitře. Tam nechal hlavní posádku a s částí vojska se nejkratší cestou vrátil domů. Rodičům řekl, že nechce žádnou korunu, která by byla zbarvená krví poddaných a že se chce raději namáhat o korunu křesťanských ctností. Otec byl velmi nespokojen, že jeho plány v Uhrách nevyšly a Kazimír se proto odebral na vzdálený hrad, kde se oddal zbožnému životu a zvažoval svoji budoucnost. Pohrdal přepychem a začal žít asketicky. Spával na zemi, nosil hrubý kající oděv a různě se postil. Již před otevřením kostela bylo možné jej někdy vidět klečet u vchodu. Čím více se modlil a účastnil bohoslužeb, tím více toužil žít jen pro Ježíše a jeho Matku, k níž choval velkou úctu a lásku.

Také se rozhodl, že se neožení a složil slib panické čistoty. Nesmírně si vážil Nejsvětější svátosti a rád rozjímal o Ježíšově utrpení. Čistotu pokládal za nejkrásnější ctnost a radoval se ze svého slibu. Marně se otec snažil hovořit o tom, že by sňatkem prospěl královské rodině a lékaři mu zase předstírali, že by si manželstvím prodloužil život.

Kazimír byl v řeči rozvážný a varoval se zbytečných slov. Ve vznešené společnosti se pohyboval důstojně. Svou moudrostí pomáhal otci vládnout a sdílel jeho vladařské starosti. Ujímal se poddaných a utiskovaným dopomáhal ke spravedlnosti. Na námitky, že se nesluší, aby se princ tak snižoval k prostému lidu, měl odpověď, že "Kristus, Syn Boží, král všech králů sestoupil z trůnu nebes a stal se chudým, aby nás obohatil. Slovem i životem nás Spasitel poučil, že kdo slouží chudým, slouží jemu samému." Proto Kazimír chudé miloval jako otec a rád jim sloužil. Při vši svatosti byl vždy velmi pokorným kajícím.

Často býval nemocen a při poslední vysoké horečce zemřel na tuberkulózu v Grodnu, v Litvě, ve věku 25 let.

Po 120 letech byl jeho hrob ve Vilně otevřen, jeho tělo bylo neporušené a na jeho prsou ležel zachovalý a rukou psaný chvalo zpěv o Panně Marii.

PŘEDSEVZETÍ, MODLITBA

Budu rozjímat o Kazimírových ctnostech, jeho příkladu, a pomodlím se chvalo zpěv k Panně Marii.

Všemohoucí Bože, Tobě sloužit znamená kralovat; veď nás na přímluvu svatého Kazimíra, abychom Ti svatě a spravedlivě sloužili po všechny dny svého života. Prosíme o to skrze Krista, našeho Pána. Amen.

POVÍDKA NA NEDĚLI

Oslava na hradě

Vesnička v podhradí byla probuzena hlasitým provoláním posla hradního pána, který pak na náměstí začal předčítat pánův vzkaz“

„Náš převelice milovaný pán zve všechny své dobré a věrné poddané na oslavu svých narozenin. Každý dostane milé překvapení. Ale ode všech se žádá drobná pomoc – ať každý, kdo se zúčastní slavnosti, přinese trochu vody, aby se naplnila studna na hradě, která je prázdná...“

Posel zopakoval vzkaz silněji, pak se otočil čelem vzad a v doprovodu hradní stráže se vrátil do hradu.

Ve vesničce se prolínaly zcela rozdílné názory.

„Pche! Tyran jeden! Má dost svých služebníků, kteří mu můžou naplnit nádrž... Já mu donesu

skleničku vody a to mu stačí!“

„Ba ne! Byl vždycky dobrý a velkodušný! Já mu donesu celý sud!“

„Já... náprstek!“

„Já sud!“

To ráno, kdy se konala slavnost, bylo možné vidět podivný průvod, který vystupoval k hradu. Někteří tlačili ze všech sil ohromné sudy, nebo ztěžka oddechovali, jak je zmáhala tíha ohromných měchů naplněných vodou. Někteří je s posměchem mĳjeli, šlo se jim snadno, protože měli malé lahvičky nebo skleničky na nějakém podnose.

Průvod vešel na nádvoří hradu. Každý vylil svou vodu do ohromné nádrže, to, v čem vodu přinesl, postavil do kouta a s radostí se ubíral do sálu, kde probíhala oslava.

Po pečeních a vínu následovaly tance a zpěvy a to vše trvalo až do večera, kdy pán všem poděkoval a odebral se do svých komnat.

„A kde je to slíbené překvapení?“ bručeli někteří zklamaně. Jiní zase vděčně a radostně říkali: „Náš pán nám daroval nejskvělejší slavnost!“

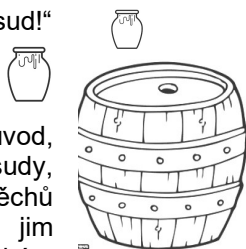
Každý se před odchodem domů stavil pro svou nádobu. A to se začal ozývat pokřik, který stále víc sílil. Bylo slyšet výkřiky vzteku i radosti.

Nádoby byly až po okraj naplněny zlatými penězi.

„Ach! Kdybych byl přinesl víc vody...“

„Dávejte, a bude vám dáno; dobrá míra, natlačená, natřesená, vrchovatá vám bude dána do klína. Neboť jakou měrou měříte, takovou Bůh naměří vám.“

(Lukáš 6, 38)

Nedělníček dětem

Doplňovačka:

Říká se, že „březnové slunce má krátké ruce.“ Jaké další březnové pranostiky znáte? Jednu najdete v tajence.

The crossword puzzle grid is a 15x15 grid. The clues and their corresponding illustrations are as follows:

- 1 (Down): Arrow pointing to the start of the word.
- 2 (Across): Illustration of a bunch of red berries.
- 3 (Across): Illustration of a snowflake.
- 4 (Across): Illustration of a snowman.
- 5 (Across): Illustration of a watermelon slice.
- 6 (Across): Illustration of a red chili pepper.
- 7 (Across): Illustration of a pineapple.
- 8 (Across): Illustration of a blue scarf.
- 9 (Across): Illustration of a red mitten.
- 10 (Across): Illustration of a hockey stick.
- 11 (Across): Illustration of a sled.
- 12 (Across): Illustration of a white scarf.
- 13 (Across): Illustration of a carrot.
- 14 (Across): Illustration of a yellow banana.
- 15 (Across): Illustration of a white owl.
- 16 (Across): Illustration of a red scarf.
- 17 (Across): Illustration of a vase with yellow flowers.
- 18 (Across): Illustration of a white ice skate.
- 19 (Across): Illustration of a female doctor in a white coat with a red cross on her bag.

Najdi 5 rozdílů

BOUŘKA

Jednoho dne šel otec na procházku do lesa a vzal sebou svého dvouletého chlapečka v nosítku na zádech. Dítěti se výlet s tatínkem moc líbil. Bylo krásně, sluníčko svítilo, oba se smáli, šťastní, že jsou spolu.

V tom se situace změnila. Na nos toho malého chlapce spadla první kapka deště. Pak další a další a z krásné romantické procházky se

stal boj o život, pro malého chlapce určitě, protože přišla bouřka. V lese se setmělo a on svého otce cítil, ale neviděl. A tak plakal a plakal a měl velký strach, protože nevěděl, co bude dál. Otec se zmožil jen na to, aby řekl svému synovi: „Neboj se, synáčku, tvůj otec ví, kde je cesta domů. Neboj se, všechno bude dobré.“

Tatínek potom vyšel z lesa a zase začalo svítit sluníčko a došli spolu s chlapcem domů.

Doma zážitek vyprávěl a nakonec řekl: „Já jsem svému

synovi nelhal. Chlapec věděl, že je ta situace hodně zlá, ale věřil mi, že znám cestu domů.“

A takový je náš Bůh. Nese na ramenou každého z nás.

V životě procházíme různými bouřkami a můžeme se v nich zbláznit od strachu. Tak jen pláčeme, pláčeme, nevíme, jestli přežijeme a nebeský Otec nám do ucha šeptá: „Neboj se, já vím, kudy vede cesta domů. Já vím, jak z té bouřky ven.“ Už víme, že Kristus umí každou bouřku také utišit.

Každý tatínek miluje své dítě a snaží se ze všech sil bojovat se svou únavou z práce, se svými obavami, se vším zlem na světě, aby pro své děti zajistil lepší život a budoucnost. Stejně tak o nás s láskou pečuje a chrání nás i náš nebeský Otec. Zemřel za každého z nás na kříži. Nikdy nás neopouští, ani tehdy, když se cítíme osamělí.

Začala nám postní doba. Je to zvláštní čas, kdy se připravujeme na Velikonoce a také bychom se měli více zaměřit na to, jestli ve svém životě děláme dobré věci. Můžeme si něco odříct a obětovat to druhým, ať už jde o náš čas nebo o konkrétní věc.

Zkusme Bohu, zvláště v této době, také děkovat, že je stále s námi a je připravený přijít a každou naši bouřku utišit.

Věra Dudová, katechetka

Rozpis úmyslů na mše svaté ve farnosti Dolní Benešov na březen 2022

(Níže uvedené údaje jsou POUZE informativní, v daném období může dojít ke změnám!!!)

Den	Datum	Místo, čas	Úmysl	Pozn.
Po	7.3.	17.00	Za + Marii a Josefa Kuchařovy, rodiče a sourozence z obou str...	
Út	8.3.	6.30	Za + Valtra Křížáka	
St	9.3.	17.00	Za + Marii Mrázkovou – výroční	
Čt	10.3.	17.00	Za Josefa Kuchaře, dvě sestry a švagra, neteř Jarmilu, snachu ...	
Pá	11.3.	Záb 17.00	Za Karla Kauera, dvoje rodiče a duše v očistci	
So	12.3.	9.00	Za nemocné naší farnosti (mše s udělováním pomazání nemoc...)	
Ne	13.3.	7.00	Za členy Živého růžence – B	
Ne	13.3.	Záb 8.30	Za Annu Adamíkovou (výroční), Josefa Adamíka a duše v oč.	
Ne	13.3.	10.00	Za živé a + farníky	
Po	14.3.	17.00	Za Emila Faiku (ned.80 let), za + rodiče a synovce	
Út	15.3.	6.30	Za živé a + farníky	
St	16.3.	17.00	Za Kristianu Pavlíkovou, manžela, rodiče z obou stran a ž.rodinu	
Čt	17.3.	17.00	Za manžele Theuerovy a za živou rodinu	
Pá	18.3.	Záb 17.00	Za Františka Haláse a živou rodinu	
So	19.3.	7.00	Za živé a + členy Bratrstva sv. Josefa; Za živé a + Josefy	
Ne	20.3.	7.00		
Ne	20.3.	Záb 8.30	Za Arnošta Hlubka, manželku, čtyři bratry a duše v očistci	
Ne	20.3.	10.00		
Po	21.3.	17.00	Za + Ervína Prchal, rodiče z obou stran a za duše v očistci	
Út	22.3.	6.30	Za +Karla Lorence, rodiče, dvě sestry, neteř...	
St	23.3.	17.00	Za + Jana Hankeho, manželku Charlottu a za živou rodinu	
Čt	24.3.	17.00	Za + Arnošta Postulku a živou rodinu	
Pá	25.3.	Záb 17.00	Za Irmu Vlčkovou, manžela, rodiče z obou stran a živou rodinu	
So	26.3.	7.00		
Ne	27.3.	7.00	Za živé a + farníky	
Ne	27.3.	Záb 8.30	Za Eriku Thiemlovou, manžela, rodiče z obou stran, za živou...	
Ne	27.3.	10.00	Za Emu Kuchejdovou, manžela, dvoje rodiče a živou rodinu	
Po	28.3.	18.00	Za Kristianu Seidlovou, manžela a rodiče z obou stran	
Út	29.3.	6.30		
St	30.3.	ČK 17.00	Za živé a + farníky a za dobrodince kaple	Průvod
Čt	31.3.	18.00	Za Elisabeth Willaschkovou, rodiče z obou stran, za ž. a + rodinu	
Pá	1.4.	6.30		
So	2.4.	7.00		
Ne	3.4.	7.00	Za + Gottfrieda Kosku a duše v očistci	
Ne	3.4.	Záb 8.30		
Ne	3.4.	10.00	Za členy Živého růžence – A	

Poznámka: Kde byl úmysl textem delší, je jeho pokračování znázorněno třemi tečkami.

ÚČELOVÉ SBÍRKY V MĚSÍCI BŘEZNU

Mimořádná sbírka na POMOC UKRAJINĚ

– odesílá se celá na tento účel – neděle 6. 3. 2022

Sbírka na CELOSTÁTNÍ SETKÁNÍ MLÁDEŽE

– odesílá se celá na potřeby CSM – neděle 13. 3. 2022

Sbírka na OPRAVY – neděle 20. 3. 2022

POHŘEBNÍ PRŮVOD MĚSTEM DO KOSTELA SV. VÁCLAVA S NÁSLEDNÝM ULOŽENÍM DO HROBU V KOSTELE SVATÉHO VÁCLAVA.

**Ať „NEDĚLNÍČEK“ vnese do Vašich rodin příjemné,
pokojné, a sváteční chvíle.**

**Rakev s ostatky biskupa
Františka Václava Lobkowicze
v kostele svatého Václava v Ostravě**

Vydavatel:

Římskokatolická farnost Dolní Benešov, Nám. Cypriána Lelka 74, Dolní Benešov 747 22
Přípravuje „Tým Nedělníčku“ P. Mgr. Pavel Kuchař, farář, a Marie Ohřálová, foto Věra Dudová
email: nas.nedelnickek@seznam.cz ; webové stránky: <http://www.farnost-dolni-benesov.estranky.cz/> Vychází vždy první neděli v měsíci za dobrovolný příspěvek. **Zapsáno do evidence periodického tisku ministerstva kultury** pod číslem MK ČR E19917